JOACHIM ANDERSEN

COMPLETE RECORDINGS

Works for flute & piano

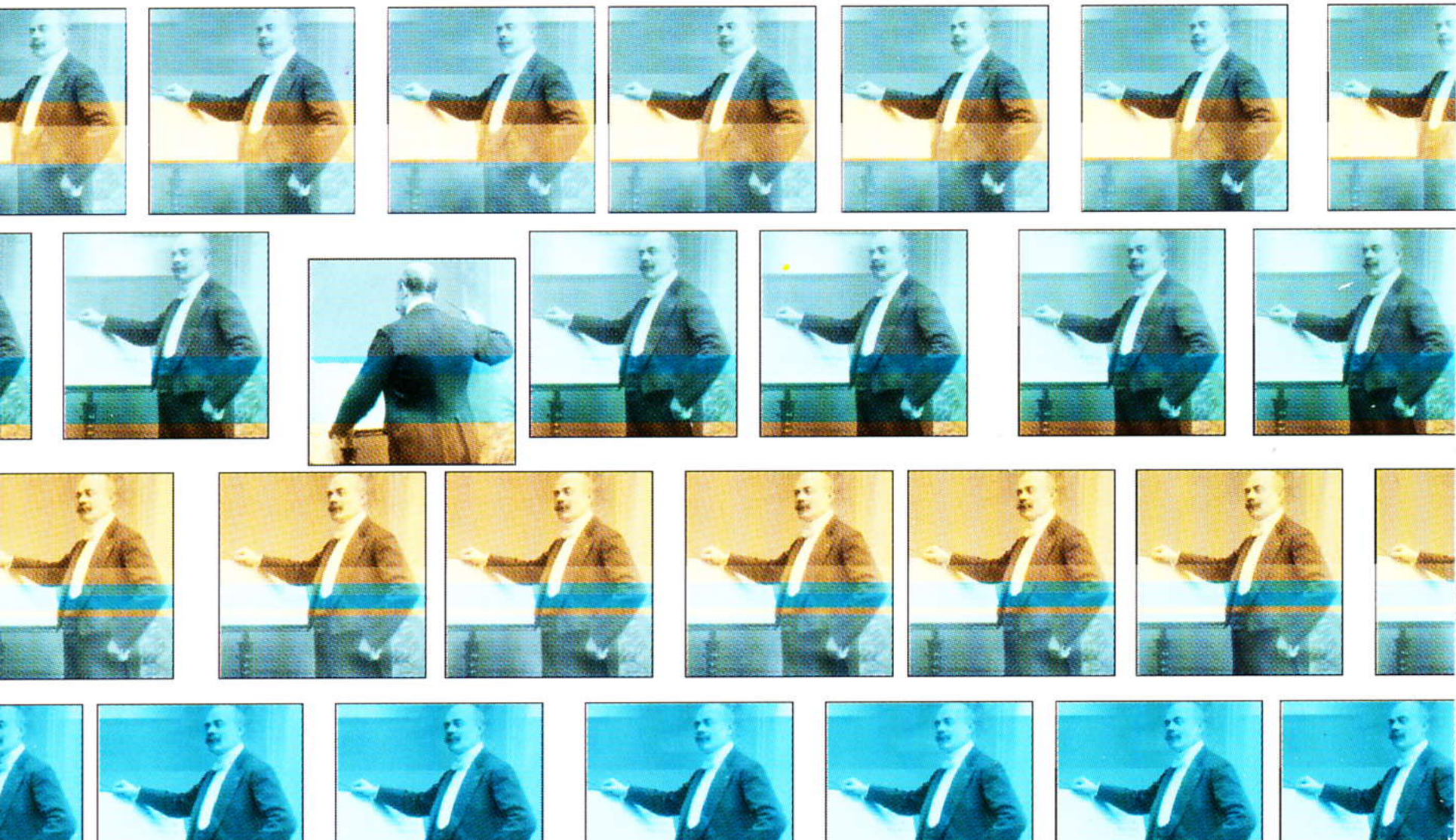

Thomas Jensen - flute

Frode Stengaard - piano

dacapo

JOACHIM ANDERSEN 1847-1909

Works for flute and piano

[1]	**AU BORD DE LA MER OP. 9**	5'51"
	SIX MORCEAUX DE SALON, EN DEUX SUITES OP. 24	
	Suite 1	
[2]	Chant Pastoral	2'34"
[3]	Rêverie	2'59"
[4]	Alla Mazurka	3'54"
	Suite 2	
[5]	Barcarolle	3'39"
[6]	Berceuse	2'33"
[7]	Babillard	2'46"
[8]	**DEUXIÈME IMPROMPTU OP. 54**	7'36"
	FÜNF LEICHTERE STÜCKE OP. 56	
[9]	Im Herbst	1'57"
[10]	Die Blumen	2'58"
[11]	Unterm Balkon	1'49"
[12]	Abendlied	3'46"
[13]	Aus vergangenen Zeiten	3'49"

QUATRE MORCEAUX DE SALON OP. 51

[14]	L'Attente	3'02"
[15]	Intermezzo	2'15"
[16]	Consolation	3'36"
[17]	Valse	3'16"
	Total time:	59'39"

Thomas Jensen flute
Frode Stengaard piano

Recorded at The Royal Academy of Music, Aarhus, Denmark
Recording engineer: Claus Byrith
Produced by: Claus Byrith, Thomas Jensen and Frode Stengaard.
Graphic design: www.lettrlab.dk

This cd is released in cooperation with The Royal Academy of Music, Aarhus.
Photos of Joachim Andersen with kind permission from Music History Museum and Royal Library, Copenhagen.

Fløjtenisten Joachim Andersen (1847-1909) var en af sin samtids fornemste kunstnere, og vil altid blive husket som komponisten til de 188 etuder, der lægger grunden i enhver fløjtespillers uddannelse, og som er juvelerne i det pædagogiske repertoire.

Hans bemærkelsesværdige karriere førte ham via Rusland til Tyskland, hvor han blev en af drivkræfterne i grundlæggelsen af Berlinerfilharmonikerne, hvor han fungerede som første solofløjtenist og assisterende dirigent.

Joachim Andersen tilbragte 11 strålende år i Berlin, hvor han spillede under Brahms, Grieg, Strauss, Tjajkovskij og Hans von Bülow, og blev berømmet som en af orkestrets yndlingssolister. Senere vendte Andersen tilbage til København, hvor han indførte de såkaldte Palækoncerter, oprettede en orkesterskole for unge musikere og udnævntes i 1898 til dirigent for Tivolis Symfoniorkester. En stærk og krævende dirigent, hvis bryske facon ikke gjorde ham populær blandt musikerne, men aftvang respekt pga. hans bemærkelsesværdige høje kvalitetskrav og enorme arbejdsindsats, der bidrog til dansk musiklivs høje niveau mod slutningen af det 19. århundrede

Fløjtenister beundrer Joachim Andersen som en mesterlig komponist af etuder, men få kender hans særlige talent for at skrive smukke karakterstykker for fløjte og klaver. I slutningen af det 19. århundrede var disse korte instrumentalstykker på mode. Som solofløjtenist i Berliner Philharmonikerne befandt Andersen sig i centrum af det europæiske musikliv og har uden tvivl kendt Mendelssohns "Lieder ohne Worte" og lignende stykker af Grieg, Brahms, Chopin og Schumann. Gennem personlig kontakt og i hundredvis af opførelser var Joachim Andersen nøje fortrolig med musikken af tidens ledende komponister, og deres indflydelse på hans tonesprog er tydelig.

Andersen komponerede ca. 50 musikalske miniaturer i løbet af sin karriere. Blandt de tidligste og mest originale er hans "Au Bord de la Mer op. 9", hvor man kan høre træk af, hvad man senere betegnede som fransk impressionisme. Stykkets struktur er usædvanlig: Hvor de fleste karakterstykker er tredelte, kan dette stykke bedst beskrives som en fantasi. På

samme måde som havet altid skifter, dukker nye frit behandlede melodiske motiver op gennem hele stykket som efter en uforudsigelig plan. Ligeledes er den tonale udvikling heller ikke i større omfang formdannende. Stykkets bærende idé er det indledende motiv. Efter først at være blevet præsenteret som tematisk materiale i klaverstemmen, bliver motivet akkompagnerende, når fløjten sætter ind. Den samme bølgende triolfigur, ofte med udtryksfulde harmonier og lidenskabelige rubati, vender hele tiden tilbage i klaveret omgivet af kontrasterende melodiske linier i fløjten. Denne figur, nu i hovedtonearten a-moll, forekommer endelig for første gang i fløjten i løbet af de allersidste takter og bidrager dermed til at give stykket sammenhæng og den nødvendige afslutning.

Joachim Andersen komponerede de seks satser, som udgør op. 24, i 1891 i løbet af én af de lykkeligste, mest produktive og mest succesrige perioder i sin karriere. Han skrev stykkerne til Sarah Dana Watson, en amerikansk pianistinde, som han giftede sig med kort tid efter. Man kunne godt spekulere lidt over, hvad hun syntes om at få et stykke tilegnet med titlen "Babillard" (Sludrechatol!!) Det må have været én af Andersens favoritter, da han opførte det adskillige gange i løbet af sommeren 1891 og derefter introducerede det til sine elever. Den tekniske beherskelse, der kræves for at kunne spille dette stykke, vidner i øvrigt om hans evner som fløjtenist, og det er ét af mange stykker, der kombinerer den virtuose perpetuumstil fra hans etuder med stemningen fra hans karakterstykker.

"Deuxième Impromptu" op. 54 er ét af Andersens mere komplekse og mere inspirerede værker. Det står klart, at han fuldt ud beherskede den senromantiske kompositionsmåde, både hvad angår det harmoniske fundament og også stemmeføringsprincipper. Således også her hvor han viser sin evne til at udvikle en stadig tilbagevendende melodisk idé: dobbelt nabotone (f.eks. des,h,c med c som centrum) i både fløjtestemmen og, særlig i B-stykket, i klaverets højrehånd. Han skriver med en interessant rytmisk fleksibilitet, præg af improvisation, og indføjer klaveret på en fremtrædende måde i ensemblet i modsætning til hans mere sædvanlige melodi-plus-akkompagnement stil.

"Fünf Leichtere Stücke" op. 56 og "Quatre Morceaux de Salon" op. 51 blev sandsynligvis komponeret i 1894 kort tid efter at Andersens karriere som udøvende fløjtenist var slut, og hvor han forsøgte at skabe sig en ny musikalsk karriere i København. Selvom der ikke kan påvises nogen direkte sammenhæng imellem begivenheder i hans personlige liv og de følelser og stemninger han udtrykker i sin musik, er det alligevel nærliggende at forestille sig de tanker, han gjorde sig, da han komponerede "Aus vergangenen Zeiten", samtidig med at han kæmpede med den sygdom, der gjorde en brat ende på hans gloriøse tid i Berlin.

Samlingen i op. 56 indeholder to af komponistens mest enkle og charmerende karakterstykker, "Im Herbst" og "Abendlied". Mens Andersen normalt foretrak at arbejde inden for den tredelte forms rammer, traditionelle harmonier og symmetriske fire-og ottetakters perioder, indfører han nu små spidsfindigheder såsom bevidste udeladelser, programmatiske hentydninger og antydning af bueform, der alt sammen på smukkeste vis farver kompositionerne og hæver dem ud over det forudsigelige. Andersen præsenterer eksotiske elementer i op. 56 og 51: Han tilføjer "Unterm Balkon" den spanske musiks rytmiske impuls og lyden af kastagnetter, mens "Intermezzo" fra op. 51 giver mindelser om orienten.

I modsætning til de fleste komponister af fløjtemusik fra det 19. århundrede, hvis musik udtrykker én bestemt national karakter, holdt Andersen sig ikke til én fastbunden tradition. Selvom hans danske arv og årene i Berlin forbandt ham geografisk og æstetisk med Tyskland, gav hans kontakter med kolleger og hans brede almene viden om musik ham mulighed for at krydre sine kompositioner med elementer af fransk kultur og også lade sig inspirere andre steder fra.

- KYLE DZAPO

Oversættelse: Thomas Jensen

Joachim Andersen (1847-1909), one of the finest flutists of the late nineteenth century, will always be celebrated as the

composer of 188 etudes that form the core of every flutist's education. Andersen's remarkable musical career led him from prestigious positions in Denmark, through Russia, to Germany where he became a founding member, principal flutist, and assistant conductor of the Berlin Philharmonic Orchestra. He spent 11 glorious years in Berlin, working under Brahms, Grieg, Strauss, Tchaikovsky, and von Bülow and enjoying fame as one of the orchestra's favorite soloists. In later years, Andersen returned to Copenhagen and immersed himself in developing the musical life of his native city. He founded the Palace Concerts, developed an orchestra school for young musicians, and, in 1898, became conductor of the renowned Tivoli Orchestra. A strong, demanding leader, his tough exterior did nothing to endear him to his musicians, but his admirably high standards and enormous capacity for work earned their respect and elevated Denmark's cultural life at the turn of the century.

Flutists admire Joachim Andersen as a masterful composer of etudes, but few are aware of his genius for writing beautiful character pieces for flute and piano. During the late nineteenth century, these short lyrical instrumental compositions were all the rage. As principal flutist of the Berlin Philharmonic Orchestra, Andersen lived at the center of European musical life and must have known Mendelssohn's Lieder ohne Worte (Songs Without Words) and similar pieces by Grieg, Brahms, Chopin, and Schumann. Through personal contact and hundreds of performances, he was intimately acquainted with the music of the leading composers of his day, and their influence is evident throughout his oeuvre.

Andersen composed almost fifty musical miniatures during the course of his career. Among the earliest and most original is Au Bord de la Mer (At the Seashore) in which one hears traits later associated with French Impressionism. Unusual is the piece's design: While most character pieces follow ternary form, this work is best described as a fantasia. Like the ever-changing sea, new melodic ideas emerge throughout the work, their free treatment not adhering to a predictable plan. Nor are the large-scale tonal centers form-defining.

It is the opening idea that provides the piece's coherence. First presented as thematic material in the piano part, it becomes accompanimental when the flute enters. The same undulating triplet figure, often with evocative harmonies and passionate rubato, continually reappears in the piano, surrounded by contrasting melodic lines in the flute. The figure finally makes its first appearance in the flute line during the composition's concluding measures. This presentation in the tonic key, A minor, helps to tie the work together and provides necessary closure.

Andersen composed the six movements of Opus 24 in 1891 during one of the happiest, most productive, and most successful periods of his career. He wrote the pieces for Sarah Dana Watson, an American pianist whom he married a short time later. One must wonder what she thought, having a piece titled "Babillard" ("Chatterbox") dedicated to her. It must have been a favorite of Andersen's as he performed it several times during the summer of 1891 and subsequently introduced it to students. The technical mastery required to perform the work attests to his skill as a flutist, and it is one of numerous pieces that combines the virtuosic perpetual-motion style of his etudes with the spirit of his character pieces.

Deuxième Impromptu, op. 54, is one of Andersen's more complex and more inspired works. Clearly, the composer possessed a thorough understanding of late-nineteenth-century harmony and voice-leading procedures. Here, too, he demonstrates his ability to use a recurring melodic idea: the double-neighbor (e.g., d-flat, b-natural, c-natural) in both the flute line and, especially in the "B" section, in the right-hand piano part. He writes with interesting rhythmic flexibility, characteristic of improvisation, and incorporates the piano prominently into the ensemble as opposed to his more usual melody-plus-accompaniment style.

Fünf Leichtere Stücke, op. 56, and Quatre Morceaux de Salon, op. 51, were probably composed in 1894, just after Andersen's career as a performing flutist ended and as he was trying to launch a new musical life in Copenhagen. While no direct correlation exists between events in his personal life and the emotions expressed in his music, one wonders about his thoughts

and struggles, particularly as he composed "Aus vergangenen Zeiten" ("From Bygone Days") while simultaneously coping with the illness that forced an end to his glorious life in Berlin.

The Opus 56 collection includes two of the composer's simplest and most charming character pieces, "Im Herbst" ("In Autumn") and "Abendlied" ("Evening Song"). While Andersen chose to work within the parameters of ternary form, common-practice harmony, and symmetrical four- and eight-bar phrasing, he introduces subtleties - elisions, programmatic allusions, intimations of arch - form that beautifully color the compositions and lift them from predictability.

Andersen introduces an exotic element into Opuses 56 and 51: He incorporates the rhythmic impulse of Spanish music and the sound of castanets into "Unterm Balkon" ("Under the Balcony"), while the "Intermezzo" of Opus 51 suggests music of the Orient. Unlike most nineteenth-century flutist-composers whose music expresses one national style, Andersen did not adhere to one tradition. While his Danish heritage and years in Berlin certainly allied him geographically and aesthetically to Germany, his relationships with colleagues and his broad-based knowledge of music allowed him to color his compositions with elements of French art and to dabble with other influences as well.

- KYLE DZAPO

Joachim Andersen (1847-1909), l'un des flûtistes les plus prestigieux de son époque, sera toujours célébré comme le compositeur des 188 études qui marquent l'éducation de chaque flûtiste. Sa carrière remarquable amorcée par des positions prestigieuses au Danemark le mena en Russie puis en Allemagne où il devint membre fondateur, premier flûtiste et assistant chef de l'Orchestre Philharmonique de Berlin. Durant ces 11 années glorieuses passées à Berlin, il travailla pour Brahms, Grieg, Strauss, Tchaïkovski et Hans von Bülow et connut la célébrité en devenant l'un des solistes préférés de l'orchestre. Des années plus tard, Andersen revint à Copenhague, sa ville natale, où il se voua à développer la vie musicale. Il créa les Concerts Palais, fonda une

école d'orchestre pour jeunes musiciens et fut nommé, en 1898, chef du fameux Orchestre Symphonique du Tivoli. Ses manières sévères, son tempérament de chef ferme et exigeant ne le rendait pas populaire auprès des musiciens. Ses exigences remarquablement élevées et son énorme capacité de travail lui permirent cependant de gagner leur respect et de participer ainsi à l'élévation de la vie musicale au Danemark, à la fin du 19ème siècle.

Ce magistral compositeur d'études est admiré et reconnu par les flûtistes mais peu connaissent l'auteur talentueux de pièces de caractère pour flûte et piano, de magnifiques compositions courtes et instrumentales, à la mode à la fin du 19ème siècle.

Flûtiste principal de l'Orchestre Philharmonique de Berlin, Andersen se trouva au coeur de la vie musicale européenne et a sans doute connu Lieder ohne Worte (Chansons sans paroles) de Mendelssohn et pièces similaires de Grieg, Brahms, Chopin, et Schumann. Par ses relations personnelles et ses centaines de performances , Andersen connaissait intimement la musique des plus grands compositeurs de son temps et leurs influences sur son œuvre sont évidentes.

Durant sa carrière, il composa autour de cinquante miniatures musicales. Parmi les premières et les plus originales se distingue Au Bord de la Mer opus 9, un précurseur du style impressionniste français. Sa structure est insolite : alors que la plupart des pièces de caractère adoptent une forme ternaire, cette œuvre est plutôt décrite comme une fantaisie. A l'image de la mer, éternellement changeante, des idées musicales nouvelles, traitées librement, émergent dans l'oeuvre de façon imprévisible. De même, le développement tonal ne définit pas particulièrement la forme. Toute la cohérence de la pièce tient au thème d'ouverture. Ce thème, identifiée comme tel dans la partie piano, devint accompagnement à l'entrée de la flûte. Cette figure triolet onduleuse, accompagnée d'harmonies expressives et de rubato évocateurs, devient récurrente dans la partie piano et s'entoure de lignes mélodiques contrastées dans la partie flûte. Finalement, c'est avec la flûte, dans les dernières mesures de la composition, que la figure apparaît pour

la première fois. Cette présentation dans le ton tonique, la mineur, contribue à lier l'œuvre et à lui donner la conclusion nécessaire.

Andersen composa les six mouvements d'Opus 24 en 1891, durant la période la plus heureuse, la plus productive et la plus couronnée de succès. Il écrivit ces pièces pour Sara Dana Watson, une pianiste américaine qu'il épousa peu après. On pourrait se demander ce qu'elle a pu penser du fait d'avoir une pièce nommé "Babillard" dédiée à sa personne. Cette pièce semble figurer parmi les préférés d'Andersen puisqu'il la représenta à maintes reprises et l'enseigna ensuite à ses étudiants. La maîtrise technique nécessaire pour l'exécuter, témoigne notamment de ses talents de flûtiste. C'est une des nombreuses pièces qui combine la virtuosité des mouvements perpétuels de ses études et l'esprit unique de ses pièces de caractère.

Deuxième Impromptu, op. 54, est l'une des œuvres les plus complexes et les plus inspirés d'Andersen. Sa maîtrise du style de composition de la fin du 19ème siècle est évidente, autant en ce qui concerne le fondement harmonique que les principes de la procédure de conduite des voix. Il démontre également sa capacité à développer une idée mélodique récurrente: la double note voisine (par exemple réb si, do, avec le do au centre) placée à la fois dans la partie flûte et surtout dans la section B du piano, la partie de la main droite. Il écrit avec une flexibilité rythmique intéressante, caractéristique de l'improvisation, et incorpore d'une manière prédominante le piano dans l'ensemble ; s'opposant ainsi à son style plus fréquent de mélodie-plus-accompagnement.

Fünf Leichtere Stücke, op. 56, et Quatre Morceaux de Salon, op. 51, étaient vraisemblablement composés en 1894, peu après sa fin de carrière comme artiste exécutant, quand il essaya de relancer une nouvelle carrière musicale à Copenhague. Bien qu'aucun lien évident n'est établi entre sa vie privée et les émotions exprimées dans sa musique, on ne peut s'empêcher d'associer "Aus vergangenen Zeiten" ("du temps d'autrefois") à la maladie qui mettra un terme à ces années glorieuses passées à Berlin

La collection en Opus 36 comprend deux œuvres qui figurent parmi les pièces les plus

simples et les plus charmantes, "Im Herbst" ("En automne") et "Abendlied" ("Mélodie du soir"). Bien qu'Andersen préfère travailler dans les paramètres de la forme ternaire, des harmonies traditionnelles et des périodes symétriques de quatre et huit phrasés, il introduit ici de petites subtilités comme des élisions, des allusions programmatiques et des évocations d'une forme en arche, qui colorent joliment les compositions et leur confèrent un caractère imprévisible.

Au sein des opus 56 et 51, Andersen introduit un élément exotique : il incorpore l'impulsion rythmique de la musique espagnole et le son des castagnettes dans "Unterm Balkon" ("Sous le balcon") et évoque la musique orientale dans "Intermezzo" de l'Opus 51. Contrairement à la plupart des flûtistes-compositeurs du 19ème siècle, dont la musique se contentait de refléter le style national, Andersen ne s'inspirait pas d'une seule tradition. Bien que son héritage danois et les années passées à Berlin l'aient certainement lié géographiquement et esthétiquement à l'Allemagne, les échanges avec ses collègues et son importante connaissance musicale lui permirent de colorer ses compositions avec des éléments de la culture française et des influences du monde entier.

-KYLE DZAPO

Traduction: Marie Sonne Jensen

Der Flötist Joachim Andersen (1847-1909), einer der herausragendsten Künstler seiner Zeit, wird immer verehrt werden als der Komponist der 188 Etüden, welche die Grundlage in der Ausbildung eines jeden Flötisten bilden und welche Perlen sind im pädagogischen Repertoire.

Andersen`s bemerkenswerte Karriere führte ihn von einflußreichen Stellungen in Dänemark über Rußland nach Deutschland, wo er entscheidend zur Gründung der Berliner Philharmoniker beitrug, und deren Soloflötist und stellvertretender Dirigent er wurde.Er verbrachte elf glanzvolle Jahre in Berlin, wo er unter Brahms, Grieg, Strauß, Tschaikowski und Hans von Bülow spielte, und errang Berühmtheit

als begehrter Solist des Orchesters.

Später kehrte er nach Kopenhagen zurück, wo er die sogenannten Palaiskonzerte begründete, eine Orchesterschule für junge Musiker einrichtete und 1898 zum Chefdirigenten des

Tivoli - Sinfonieorchesters ernannt wurde.

Er war ein strenger und fordernder Dirigent, dessen schroffe Art unter den Musikern nicht sonderlich beliebt war. Seine bemerkenswert hohen Qualitätsansprüche und sein engagierter Arbeitseinsatz forderten aber Respekt und trugen wesentlich zum hohen Niveau des dänischen Musiklebens Ende des 19. Jahrhunderts bei.

Viele Flötisten bewundern Joachim Andersen als einen meisterhaften Komponisten von Etüden, doch nur wenige kennen sein besonderes Talent, welches sich in den schönen Charakterstücken für Flöte und Klavier zeigt. Im ausgehenden 19.Jahrhundert waren diese kurzen Instrumentalstücke in Mode. Als Soloflötist der Berliner Philharmoniker befand sich Andersen im Zentrum des europäischen Musiklebens und kannte ohne Zweifel Mendelssohns "Lieder ohne Worte" und vergleichbare Stücke von Komponisten wie Grieg, Brahms, Chopin und Schumann. Durch persönlichen Kontakt und hunderte Aufführungen war Andersen mit der Musik führender Komponisten seiner Zeit vertraut, und deren Einfluß auf seine eigene Tonsprache ist deutlich.

Andersen komponierte im Laufe seiner Karriere ca.50 musikalische Miniaturen. Unter den frühesten und originellsten ist sein op. 9 "Au Bord de la Mer", in welchem man schon Anzeichen bemerken konnte für das, was man später als den französischen Impressionismus bezeichnen sollte. Die Struktur des Stückes ist ungewöhnlich: Obwohl die meisten Charakterstücke dreiteilig sind, könnte dieses hier eher als Fantasie bezeichnet werden. Ähnlich wechselhaft wie das Meer, tauchen während des gesamten Stückes unvorhergesehen neue frei behandelte melodische Motive auf. Auch die tonale Entwicklung ist nicht in größerem Umfang formbestimmt. Das einleitende Motiv ist die tragende Idee des Stückes. Nachdem es als thematisches Material im Klavierpart präsentiert wurde, wird das Motiv zur Begleitung,wenn die Flöte einsetzt. Die gleiche

wellenförmige Triolenfigur, oft unterstützt durch ausdrucksvolle Harmonien und leidenschaftliche Rubati, kehrt in der Klavierstimme umgeben von kontrastierenden melodischen Linien in der Flöte immer wieder. Diese Figur, jetzt in der Haupttonart a-Moll, erscheint endlich in den allerletzten Takten zum ersten Mal im Flötenpart und trägt damit dazu bei, dem Stück sowohl Zusammenhang als auch den notwendigen Abschluß zu geben.

Joachim Andersen komponierte 1891 die 6 Sätze von op. 24 im Laufe einer seiner glücklichsten, erfolgreichsten und produktivsten Periode seiner Karriere. Er schrieb die Stücke für Sarah Watson, eine amerikanische Pianistin, welche er kurze Zeit später heiratete.

Man dürfte neugierig sein, was sie wohl darüber dachte, ein Stück mit dem Titel „Babillard" (geschwätzig) gewidmet zu bekommen. Joachim Andersen muß das Stück sehr geschätzt haben, denn er führte es im Sommer 1891 mehrere Male auf und stellte es auch seinen Studenten vor. Die technische Beherrschung, die gefordert ist, um es spielen zu können, zeugt im übrigen von Andersens Fähigkeiten als Flötist. Es ist eines von vielen Stücken, die den virtuosen perpetuum mobile-Stil von seinen Etüden mit Stimmungen seiner Charakterstücke kombiniert.

„Deuxième Impromptu" op. 54 ist eines von Andersens mehr komplexen und inspirierten Werken. Es ist offensichtlich, daß er die spätromantische Kompositionstechnik vollständig beherrschte, sowohl was das harmonische Fundament als auch Stimmführungprinzipien angeht. Auch hier zeigt er die Fähigkeit, einen ständig wiederkehrenden melodischen Einfall zu gebrauchen: doppelte Nachbartöne (z.B. des, h, c, mit c als Zentrum) in der Flötenstimme und, besonders im B-Teil, in der rechten Hand des Klaviers. Er schreibt mit einer interessanten rhythmischen Flexibilität, geprägt von Improvisation, und fügt das Klavier hervorragend in das Ensemble ein, ganz im Gegensatz zu seinem sonst mehr üblichen Accompagnement-Stil (Melodie +Begleitung).

"Fünf leichtere Stücke" op.56 und "Quatre Morceaux de Salon" op.51 wurden wahrscheinlich 1894 komponiert, kurz nachdem Andersens Karriere als ausübender

Flötist beendet war und er versuchte, sich neue musikalische Wirkungsmöglichkeiten in Kopenhagen zu schaffen. Obwohl man keinen direkten Zusammenhang zwischen Umständen in seinem Leben und den Gefühlen und Stimmungen, die er in seiner Musik ausdrückte, nachweisen kann, ist es doch naheliegend sich vorzustellen, was ihn bewegte während er "Aus vergangenen Zeiten" komponierte und gleichzeitig gegen seine Krankheit kämpfte, die ein abruptes Ende seiner glanzvollen Karriere in Berlin bedeutete.

Die Sammlung op. 56 beinhaltet zwei einzigartige und äußerst charmante Charakterstücke des Komponisten: "Im Herbst" und "Abendlied". Während Andersen sonst bevorzugt im Rahmen der dreigeteilten Form arbeitete und traditionelle Harmonien und symmetrische vier- und achttaktige Phrasierungen benutzte, hat er jetzt kleine originelle Einfälle wie zum Beispiel bewußtes Weglassen, programmatische Hinweise und Andeutung der Bogenform – das alles färbt in schönster Weise die Kompositionen und hebt sie über das Vorhersehbare hinweg.

Andersen präsentiert exotische Elemente in op. 56 und 51: Er ergänzt "Unterm Balkon" mit den rhythmischen Impulsen spanischer Musik und dem Klang von Kastagnetten, während "Intermezzo" von op. 51 Erinnerungen an den Orient weckt.

Im Gegensatz zu den meisten Komponisten von Flötenmusik des 19. Jahrhunderts, deren Musik einen bestimmten nationalen Charakter ausdrückt, hält Andersen sich nicht an eine feste Tradition. Obwohl sein dänisches Erbe und die Jahre in Berlin ihn geografisch und ästhetisch mit Deutschland verbanden, gaben seine Kontakte mit Kollegen und sein breites Allgemeinwissen über Musik ihm die Möglichkeit, seine Kompositionen mit Elementen der französischen Kultur zu würzen und sich auch von anderen Orten inspirieren zu lassen.

-KYLE DZAPO

Übersetzung: Birgit Bauer

Frode Stengaard, Claus Byrith, Thomas Jensen

Thomas Jensen

Thomas Jensen, født 1949, er solofløjtenist i Sønderjyllands Symfoniorkester og docent ved Det Jyske Musikkonservatorium.

Han fik sin første musikalske uddannelse i Tivoli-Garden hos fløjtenisten Preben Rasmussen. Senere private studier hos Eyvind Rafn. Mesterkurser hos Jean-Pierre Rampal .

Thomas Jensen har vundet priser ved internationale fløjtekonkurrencer (Montreux og Paris) og har desuden en række cd-indspilninger bag sig.

Han har optrådt som solist ved koncerter i Europa og USA. Har dirigeret flere orkestre i Danmark, Polen, Tyskland og Rusland.

Frode Stengaard

Frode Stengaard, dansk pianist og organist, er født i 1948 og uddannet på Det jyske Musikkonservatorium i Århus hos Bengt Johnsson, Georg Vasarhelyi og Georg Fjelrad. Efter videregående studier i Paris debuterede han på både orgel og klaver, og hans musikalske udfoldelser har siden da været præget af stor mangfoldighed: koncerter som solist, kammermusiker og akkompagnatør, klaverduo med pianisten Erik Kaltoft, tilbagevendende solist ved festivaler for ny musik, pianist ved Århus Symfoniorkester, organist ved Slotskirken i Skanderborg og docent ved Det jyske Musikkonservatorium. Frode Stengaard er kendt som en betydelig og frygtløs udøver af værker fra de musikalske grænseområder, men bevarer alligevel en stærk tilknytning til det etablerede repertoire.

Claus Byrith

Claus Byrith er født 1941. Han blev i 1968, efter en karriere ved skolevæsenet, knyttet til afdelingen for Elektronisk musik og Musikalsk akustik ved Det Jydske Musikkonservatorium. Da konservatoriet i 1971 blev udvidet med med bl.a. et optagestudie, blev han leder af dette, og har siden i mere end 30 år forestået indspilning og produktion af et meget stort antal LP'er og CD'er, dels i forbindelse med sit arbejde på konservatoriet, dels også free-lance. Claus Byrith har gennem årene modtaget megen anerkendelse i musikkredse, og hans optagelser har vundet adskillige priser. I de senere år er f.eks. flere af DR's P2 musikpriser gået til hans produktioner. Han har ligeledes modtaget den svenske Fonogrampriset, samt en American Critic's Award. De seneste år har han udviklet en passion for at finde, støjrense og genudgive danske optagelser på 78 plader, og resultatet er blevet, at en lang række af betydelige og interessante danske optagelser fra forrige århundredes første halvdel nu kan høres på cd. Dette arbejde har indbragt Claus Byrith mange fine anmeldelser i både ind-og udland.

Thomas Jensen

Thomas Jensen, b. 1949, is solo flutist in South Jutland Symphony Orchestra, and associate professor at The Royal Academy of Music in Århus.

He received his first musical training in the Tivoli-Guards (Copenhagen) under the flutist Preben Rasmussen. Thereafter private studies with Eyvind Rafn. Masterclasses with Jean-Pierre Rampal.

Thomas Jensen has been awarded prizes at international flute competitions (Montreux and Paris) and has made a number of CD recordings.

He has appeared as soloist at concerts in Europe and the USA, and has conducted several orchestras in Denmark, Poland, Germany and Russia.

Frode Stengaard

Frode Stengaard, danish pianist and organist, was born 1948 and educated at the Royal Academy of Music in Aarhus under Bengt Johnsson, Georg Vasarhelyi and Georg Fjelrad. After further studies in Paris he made his debut as a soloist on both instruments. His musical activities include concerts as a soloist, chamber musician and accompanist, piano duo with the pianist, Erik Kaltoft, regular soloist at festivals for contemporary music, associate member of Aarhus Symphony Orchestra, organist at the Chapel of Skanderborg Castle and associate professor at the Royal Academy of Music in Aarhus. Though Frode Stengaard is known as an important and fearless executer of works from the musical border areas, he maintains a strong attachment with the established repertoire.

Claus Byrith

Claus Byrith, b. 1941, is a sound recording engineer. Since he was a boy he has designed and built all sorts of audio equipment. In 1968 he joined the team of the Department of Electronic Music and Musical Acoustics, a joined venture of the Royal Academy of Music in Aarhus and the University of Aarhus. In 1971 he became head of the studio at the Royal Academy. He has done innumerable recordings and received the Swedish "Fonogrampriset" in 1983 for recordings of quartets by Stenhammer. He has also received an American Critics Award. In later years he has taken great interest in restoring of old recordings, and he has prepared many reissues of Danish recordings of the thirties and fourties.

DACOCD 617

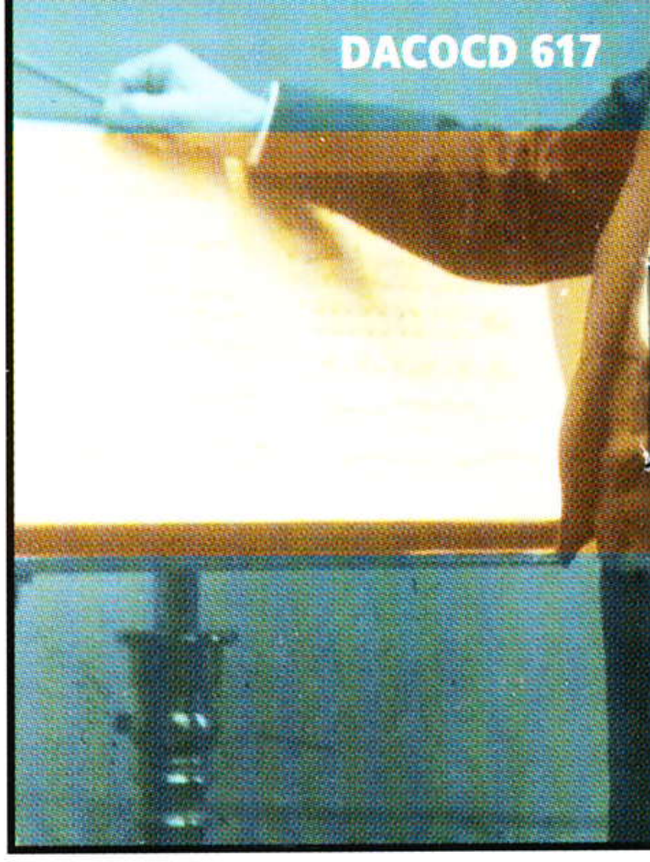

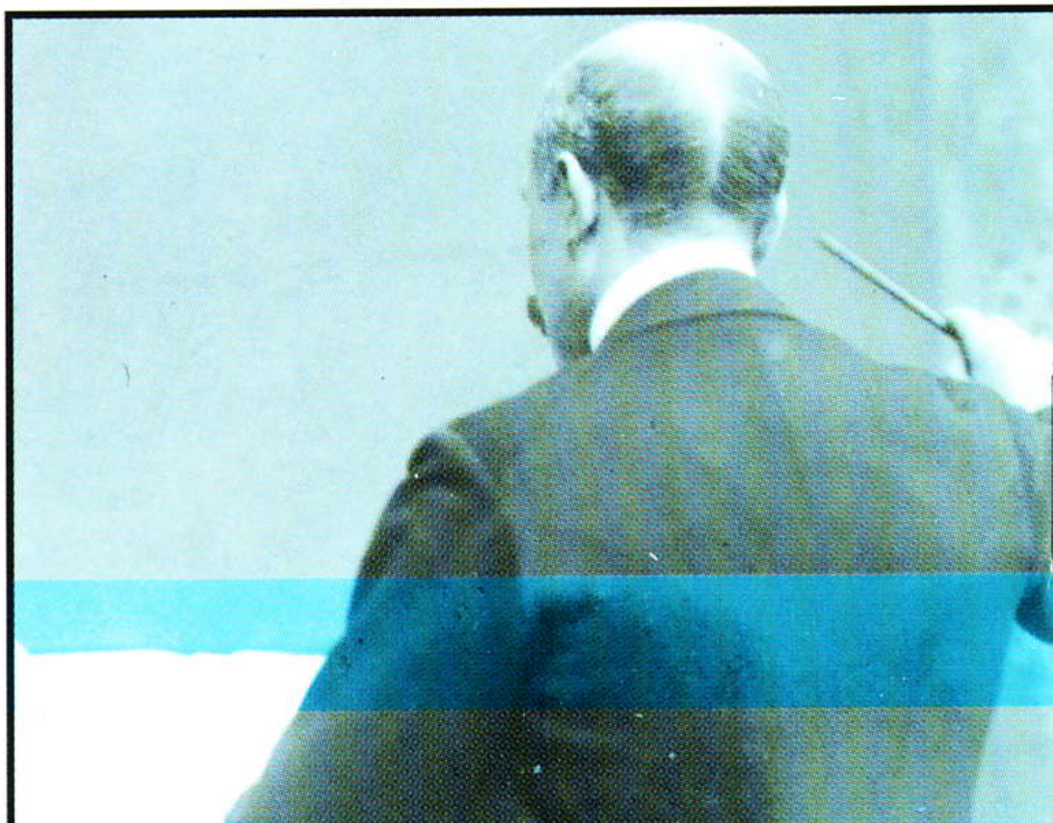

JOACHIM ANDERSEN 2 Works for flute & piano

5 709499 617007

DACOCD 617
DIGITAL DDD

Recorded at The Royal Academy of Music, Aarhus, Denmark.
Recording engineer: Claus Byrith, Produced by: Claus Byrith, Thomas Jensen and Frode Stengaard, Graphic design: www.lettrlab.dk

This cd is released in cooperation with The Royal Academy of Music, Aarhus. Photos of Joachim Andersen with kind permission from Music History Museum and Royal Library, Copenhagen.

DANACORD
Nørregade 22
DK-1165 Copenhagen
Denmark
© DANACORD 2004
www.danacord.dk

DIGITAL DACOCD 617

JOACHIM ANDERSEN 1847-1909

Works for flute & piano

Volume 1 DACOCD 604
Volume 2 DACOCD 617

[1]	**AU BORD DE LA MER OP. 9**	5'51"
[2]-[7]	**SIX MORCEAUX DE SALON, EN DEUX SUITES OP. 24** Suite 1: Chant Pastoral, Rêverie, Alla Mazurka Suite 2: Barcarolle, Berceuse, Babillard	18'25"
[8]	**DEUXIÈME IMPROMPTU OP. 54**	7'36"
[9]-[13]	**FÜNF LEICHTERE STÜCKE OP. 56** Im Herbst, Die Blumen, Unterm Balkon Abendlied, Aus vergangenen Zeiten	14'19"
[14]-[17]	**QUATRE MORCEAUX DE SALON OP. 51** L'Attente, Intermezzo, Consolation, Valse	12'09"
	Total time:	59'39"

Thomas Jensen - flute

Frode Stengaard - piano

DET JYSKE MUSIKKONSERVATORIUM
Royal academy of music

danacord

JOACHIM ANDERSEN 2 Works for flute & piano

DIGITAL DACOCD 617